

3) Η εν λόγω συμφωνία πλαίσιο πρέπει να ερμηνεύεται κατά την έννοια ότι τα μέτρα που προβλέπονται από εθνική κανονιστική ρύθμιση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, προς επιβολή κυρώσεων σε περίπτωση καταχρηστικής συνάψεως συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, δεν πρέπει να είναι λιγότερο ευνοϊκά από αυτά που εφαρμόζονται σε όμοιες καταστάσεις εσωτερικού χαρακτήρα ούτε να καθιστούν στην πράξη αδύνατη ή υπέρμετρα δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων που απορρέουν από την έννομη τάξη της Ένωσης. Απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να κρίνει κατά πόσον είναι συμβατές με τις αρχές αυτές οι διατάξεις της εσωτερικής νομοθεσίας σχετικά με την επιβολή κυρώσεων σε περίπτωση καταχρηστικής συνάψεως, στη δημόσια διοίκηση, διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου.

(¹) EE C 63 της 13.3.2010.

Διάταξη του Δικαστηρίου (όγδοο τμήμα) της 16ης Νοεμβρίου 2010 [αίτηση του Krajský súd v Prešove (Σλοβακική Δημοκρατία) για την έκδοση προδικαστικής απόφασης] — Pohotovosť s.r.o. κατά Iveta Korčkovská

(Υπόθεση C-76/10) (¹)

(Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης — Προστασία των καταναλωτών — Οδηγία 93/13/ΕΟΚ — Καταχρηστικές ρήτρες — Οδηγία 2008/48/ΕΚ — Οδηγία 87/102 — Συμβάσεις περί χορηγήσεως πιστώσεως στον καταναλωτή — Συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο — Διαδικασία διαιτησίας — Διαιτητική απόφαση — Ευχέρεια του εθνικού δικαστηρίου να εκτιμήσει αυτεπαγγέλτως τον τυχόν καταχρηστικό χαρακτήρα ορισμένων ρητρών)

(2011/C 30/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η σλοβακική

Αιτούν δικαστήριο

Krajský súd v Prešove

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Pohotovosť s.r.o.

κατά

Iveta Korčkovská

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης — Krajský súd v Prešove — Ερμηνεία των οδηγιών 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (EE L 95, σ. 29) και 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2008, για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου (EE L 133, σ. 66) — Σύμβαση περί χορηγήσεως πιστώσεως στον καταναλωτή προβλέπουσα τοκογλυφικό επιτόκιο και προσφυγή σε διαιτησία σε περίπτωση διαφοράς — Ευχέρεια του αιτούντος δικαστηρίου, το οποίο επελήφθη διαφοράς με αντικείμενο την εκτέλεση τελεσίδικης διαιτητικής απόφασης, να εκτιμήσει αυτεπαγγέλτως τον τυχόν καταχρηστικό χαρακτήρα των συναφών ρητρών

Διατακτικό

- 1) Η οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, επιβάλλει στο επιληφθέν της εκδόσεως απογράφου με σκοπό την αναγκαστική εκτέλεση διαιτητικής αποφάσεως περιβληθείσας με ισχύ δεδικασμένου και εκδοθείσας ερήμην, λόγω ερημοδικίας του καταναλωτή, εθνικό δικαστήριο την υποχρέωση να εκτιμά, ακόμη και αυτεπαγγέλτως, τον καταχρηστικό χαρακτήρα της προβλεπόμενης από σύμβαση πιστώσεως, συναφθείσα μεταξύ του χρηματοδότη και του καταναλωτή, κύρωση η οποία εφαρμόστηκε με την ανωτέρω διαιτητική απόφαση, οσάκις το εν λόγω δικαστήριο διαδέχεται τα αναγκαία προς τούτο στοιχεία σχετικά με τη νομική και πραγματική κατάσταση, έχει δε, σύμφωνα με τους εθνικούς δικονομικούς κανόνες, την εξουσία να προβαίνει σε παρόμοια εκτίμηση στο πλαίσιο παρεμφερών διαδικασιών προβλεπομένων από το εθνικό δίκαιο.
- 2) Εναπόκειται στο οικείο εθνικό δικαστήριο να προσδιορίσει αν ρήτρα συμβάσεως πιστώσεως όπως η επίδικη στο πλαίσιο της κύριας δίκης, προβλέπουσα, σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του αιτούντος δικαστηρίου, αποζημίωση συνιστάμενη σε δυσανάλογα υψηλό ποσό, πρέπει να θεωρηθεί ως καταχρηστική υπό το φως του συνόλου των περιστάσεων υπό τις οποίες συνήφθη η σύμβαση κατά τα άρθρα 3 και 4 της οδηγίας 93/13. Σε καταφατική περίπτωση, εναπόκειται στο οικείο δικαστήριο να συναγάγει όλες τις εξ αυτού απορρέουσες συνέπειες σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο προκειμένου να βεβαιωθεί ότι ο καταναλωτής δεν δεσμεύεται από την ανωτέρω ρήτρα.
- 3) Υπό περιστάσεις όπως οι κρατούσες στο πλαίσιο της κύριας δίκης, η παράλειψη μνείας του συνολικού ετήσιου πραγματικού επιτοκίου στη σύμβαση περί χορηγήσεως καταναλωτικής πίστης, μνείας η οποία ενέχει ουσιώδη σημασία υπό το πρίσμα της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1986, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που διέπουν την καταναλωτική πίστη, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 98/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Φεβρουαρίου 1998, ενδέχεται να συνιστά αποφασιστικής σημασίας στοιχείο για την εκ μέρους του εθνικού δικαστηρίου ανάλυση του αν ρήτρα συμβάσεως περί χορηγήσεως καταναλωτικής πίστης αφορώσα το κόστος αυτής και μη περιλαμβάνουσα παρόμοια μνεία είναι συντεταγμένη κατά τρόπο σαφή και κατανοητό κατά την έννοια του άρθρου 4 της οδηγίας 93/13. Αν δεν συμβαίνει αυτό, το οικείο δικαστήριο έχει την ευχέρεια να εκτιμήσει, ακόμη και αυτεπαγγέλτως, αν, λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων οι οποίες ανάγονται στη σύναψη της συγκεκριμένης συμβάσεως, η παράλειψη της μνείας του ΣΕΠΕ με την εν λόγω ρήτρα αφορώσα το κόστος της πιστώσεως προσδίδει εν δυνάμει στη ρήτρα καταχρηστικό χαρακτήρα κατά την έννοια των άρθρων 3 και 4 της οδηγίας 93/13. Πάντως, παρ' ότι παρέχεται η δυνατότητα εκτιμήσεως της συγκεκριμένης συμβάσεως υπό το φως της οδηγίας 93/13, η οδηγία 87/102 έχει την έννοια ότι επιτρέπει στον εθνικό δικαστή να εφαρμόσει αυτεπαγγέλτως τις περί μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο του άρθρου 4 της εν λόγω οδηγίας διατάξεις, οι οποίες προβλέπουν ότι η παράλειψη μνείας του συνολικού ετήσιου πραγματικού επιτοκίου στο πλαίσιο συμβάσεως χορηγήσεως καταναλωτικής πίστης έχει ως συνέπεια ότι η εγκριθείσα πίστωση λογίζεται ως μη υποκείμενη σε τόκους και έξοδα.

(¹) EE C 134 της 22.5.2010.